

LBRIS

We know

books

K.L. WALTHER

**ÎN DRAGOSTE
TOTUL ESTE
PERMIS**

Traducere din limba engleză
ANDREEA IRIMIA

LITERA

București

CAPITOLUL 1

Nimeni nu comandase cartofi prăjiți. Trei boluri cu supă-cremă de midii, da, dar nici un coș cu cei mai gustoși cartofi prăjiți din Cape Cod 4.

– Altceva? a întrebat chelnerul nostru, de parcă ar fi știut că lipsea ceva.

Poate că știa. Poate că ne recunoscuse cumva – era o tradiție pentru familia noastră să luăm prânzul la Quicks Hole înainte de a ne imbarca pe feribot, sărbătorind faptul că eram în ultima etapă a călătoriei noastre. Doar o oră ne mai despărțea de insula Martha's Vineyard.

I-am văzut pe părinții mei întrebându-se din priviri: „Mai comandăm ceva?“ După atâtea veri, totul era a doua natură pentru noi – nu aveam nevoie de meniu. Ne știam deja pe de rost comenzile și nici una dintre ele nu includea cartofi prăjiți.

Deoarece Claire era mereu cea care îi comanda în numele nostru. „În cel mai mare coș pe care îl aveți“, spunea ea. „Ne este tare foame!“

Acum mi-am dat seama că era responsabilitatea mea să preiau această sarcină.

– De fapt, da, am spus, înghițind în sec. Niște cartofi prăjiți, vă rog! Cartofi prăjiți cu ulei de trufe.

– Bună alegere! a încuviințat chelnerul din cap și s-a dus spre bucătărie.

Eu și părinții mei ne-am așezat în tăcere la masa înaltă, încercând cu toții să nu ne holbăm la cel de-al patrulea scaun de la masă. În mod conștient sau nu, mama își pusese poșeta pe spătarul acestuia ca să pară mai puțin gol. Ca și cum persoana care stătea acolo se ridicase ca să meargă la baie și urma să se întoarcă imediat.

Taverna Quicks¹ Hole își merita numele. Nu a durat decât cincisprezece minute până când am primit mâncarea: trei boluri aburinde cu supă-cremă de midii, după rețeta magică originară din New England, și o porție imensă de cartofi prăjiți presărați cu parmezan și pătrunjel. Tata și-a ridicat berea, în timp ce eu am pus cele cinci picături de Tabasco necesare în supă.

– Să bem în cinstea lui Sarah și a lui Michael! a spus el. Fie ca această săptămână să fie una de neuitat!

– Pentru Sarah și Michael! am repetat eu și mama, ridicând și noi paharele.

Am ciocnit.

– Și pentru marea noastră revenire în acest loc, a adăugat, sărutând-o pe mama pe obraz. A trecut prea mult timp!

Doi ani, mai exact. Familia mea obișnuia să-și petreacă vacanțele pe Vineyard încă dinainte de a mă naște eu, de peste optsprezece ani. Dar vara trecută ne-am petrecut-o stând închiși în casă, în nordul statului New York. Am aruncat din nou o privire către scaunul gol.

„Da“, i-am dat eu dreptate lui tata. „A trecut prea mult timp.“

Apoi am amestecat cu lingura sosul iute în supă, privind cercurile roșii până când acestea au dispărut, în timp ce mă întrebam dacă s-a schimbat ceva cât timp am fost plecați.

Un lucru care cu siguranță nu se schimbase era Steamship Authority din Falmouth, serviciul de feriboturi care transportau

¹ În limba engleză, *quick* înseamnă prompt, rapid. (n.red.)

mașinile până pe insulă. În timp ce soarele strălucea sus pe cerul albastru al lunii iulie, era ca și cum oamenii așteptau la coadă pentru cel mai mare concert al secolului. Mașini, alte mașini și chiar mai multe mașini stăteau la coadă pentru controlul biletelor și parcau pe benzi numerotate pentru a se îmbarca pe feribot. Mi-am prins părul de culoarea mierii într-un coc lejer, în timp ce eu și părinții mei ne croiam drum printre ele spre mașina noastră. Eram înconjurați de un sortiment colorat de mașini Jeep Wrangler, majoritatea fără acoperiș și câteva și fără uși, cu muzica răsunând din difuzoare. Printre ele, mai erau mașini Volvo, pe care proprietarii legaseră caiace pe acoperiș, și mașini Range Rover argintii și elegante. Suporturile pentru biciclete de pe acoperișurile mașinilor gigantice SUV făceau ca acestea să pară și mai masive.

Am auzit un copil mic care plângea zgomotos.

– Nu, Jeffrey, nu ai voie să mănânci mai multe chipsuri! spune mama lui, exasperată.

Coadă de așteptare era formată dintr-un amestec pestriț de studenți, familii cu copii, câini, biciclete, bagaje cu roțile și cupluri mai în vârstă, cu experiența călătoriilor, care observau calm toată zarva din jur.

Cățelul familiei noastre, Loki, avea capul scos pe fereastră, cu limba pe afară și gâfâind din greu când am ajuns înapoi la mașina noastră Ford Raptor.

– Vrei să-i dai niște apă, Meredith? a întrebat mama după ce ne-am așezat pe scaunele noastre.

Nu am răspuns, apucând sticla de apă și strângând-o pentru ca micul nostru câine din rasa terier Jack Russell să poată bea. Acesta a înghițit apa ca un om, un truc pe care Claire îl învățase când era cățeluș.

„Va fi de folos“, spusese ea. „Nu va mai trebui să aducem un bol de apă când îl vom scoate la plimbare.“

Nu a durat mult până când Steamship Authority a început să încarce feribotul uriaș, numit *The Island Home*, care pleca la ora 14.00.

– Stai, deschide trapa! m-am grăbit eu să zic în timp ce însoțitorul a făcut semn cu mâna ca mașina noastră să urce pe vas, iar tata a apăsat ușor pe accelerație.

Inima îmi bătea cu putere. Era altă tradiție a mea și a lui Claire, una pe care voiam să o păstrez încă vie: să ieșim prin trapa de la capota mașinii și să aplaudăm ca și cum am fi călătorit într-o limuzină. În cei mai mulți ani, oamenii aplaudau la rândul lor, mai ales băieții din mașinile Jeep Wrangler.

– Ești foarte frumoasă! strigaseră câțiva dintre ei în ultima noastră excursie.

Claire avea 17 ani, eu, 16.

– Păcat că e luată! strigase sora mea, presupunând că se referea la mine, nu la ea.

Se minimaliza subtil foarte des, iar eu nu înțelesesem niciodată de ce. Claire era frumoasă, înaltă și zveltă, cu bucle de un roșcat-castaniu, ca să nu mai vorbim că avea cea mai tare colecție de ochelari. Nu putea să poarte lentile de contact, așa că adunase o gamă variată de ochelari, de la retro la moderni. În acea zi, îi purta pe cei cu formă pătrată și rame transparente.

Singurul lucru care ne făcea să părem surori erau ochii noștri verzi, deoarece eu aveam părul deschis și sprâncenele închise la culoare (izbitoare, după părerea majorității oamenilor) și eram cu vreo zece centimetri mai scundă decât Claire. „Maimuța Meredith“, îmi spusese ea după ce mă prinsese când mă cățărașem pe rafturile cămării noastre când eram mici.

Acum, în timp ce urcam pe rampa feribotului, eu nu am aplaudat (băieții din jeepuri încă o făceau). În schimb, am închis ochii și am tras adânc aer în piept. Aerul mării. Iubeam mirosul acela. Îmi *fusesse dor* de acel miros. Era totul pentru mine. Familia mea obișnuia să glumească spunând că ar trebui să îmbuteliem mirosul pentru a ne da speranță în timpul iernilor geroase și aspre din New York.

Părinții mei și-au desfăcut centurile de siguranță după ce tata a oprit mașina în parcare. Loki a lătrat și a sărit în poala mamei. Ea a râs și i-a prins lesa de zgarda verde.

LBDIS

We know

books

– Ei bine, ăsta e semnalul! a spus ea. Să mergem sus!

Sus însemna puntea superioară a feribotului. Bineînțeles că puteai rămâne în mașină, iar în interiorul feribotului existau și o mulțime de locuri de stat. Dar, la fel ca aerul de mare, nimic nu se compara cu senzația oferită de vântul care îți bătea în față, răvășindu-ți părul, în timp ce insula se zărea tot mai aproape.

– Sună bine...

Căzusem pe gânduri, apoi ceva mi-a atras atenția. Telefonul meu, care dintr-odată se luminase și vibra sâcâitor în suportul de pahare de pe bancheta din spate. Numele de pe ecran era și el insuportabil: *Ben Fletcher*.

Îmi pierise tot cheful. Ben îmi trimisese un mesaj!

– Ăăă, luați-o înainte, m-am auzit spunând, uitându-mă la numele lui pe ecranul telefonului. Numele se vedea încețoșat acum, căci îmi dădeau lacrimile. Vin și eu într-un minut!

Nu am citit mesajul lui Ben până când tata nu mi-a dat cheile, iar el, mama și Loki au urcat pe scări. Apoi am glisat pe telefon ca să văd: „Cum merge drumul cu mașina?“

Asta a fost tot. Nici un salut, nici o scuză sau un semn că se răzgândise.

Nu că aș fi vrut așa ceva, totuși...

„Cum merge drumul cu mașina?“

Chiar așa? Doar atât?

„Nu răspunde!“ îmi spunea vocea din capul meu, dar am ignorat-o, tastând: „Drumul cu mașina s-a terminat. Acum suntem pe feribot“.

„Aha, am înțeles“, a spus el. „Cât de lungă este călătoria cu feribotul?“

„O oră“, am mormăit eu în sinea mea. Pomenisem acest lucru de o sută de ori, atât de entuziasmată fusesem după ce primisem invitația în luna aprilie, cu mesajul „Către domnișoara Meredith Fox“, scris cu litere argintii pe un plic albastru-deschis.

– Biletul de confirmare întreabă dacă vin cu un însoțitor, îi spuseseam lui Ben mai târziu, cuibărită în brațele lui în timp ce ne uitam la Netflix. Vrei să vii tu cu mine?

– Să te însoțesc la nuntă? întrebăse el, schițând un zâmbet. Bineînțeles! spusese și apoi ne sărutaserăm.

Nu am încercat să îmi opresc lacrimile care mi se scurgeau pe obraji. Dacă Meredith cea din urmă cu câteva luni m-ar fi putut vedea acum, în drum spre nunta lui Sarah, nu doar *fără partener*, ci și, în general, *fără iubit!* Pentru că, după patru ani împreună, eu și Ben ne despărțiserăm.

Ei bine, *el* se despărțise de mine. Cu o lună în urmă, din senin, la petrecerea de absolvire. Într-o clipă dansam pe playlistul haios de la Woodstockul tatălui său, iar în următoarea mă trăgea de pe ringul de dans, începând să spună chestii de genul: „A fost o perioadă frumoasă... Dar ar putea fi mai bine să rămânem prieteni... Nu se spun lucruri bune despre relațiile la distanță...”

– Dar am fost de acord! i-o tăiasem eu. Am vorbit despre asta, îți amintești? Mă agățasem de brațul lui puternic, brusc amețită. Și am spus că vom încerca.

Ben urma să meargă la Universitatea din Carolina de Sud în toamnă, în timp ce eu rămâneam în oraș, ducându-mă la Hamilton College, la care ajungeam doar traversând colina din Clinton. Tatăl meu era antrenorul lor de fotbal, iar eu voiam să fiu aproape de casă.

– Îți amintești?

Ben nu spusese nimic.

Îl strânsesem mai tare de braț.

– Nu, Ben! începusem eu, incapabilă să-mi opresc tremurul din voce. Te rog, am nevoie de tine! Știi cât de mult am nevoie de tine. După tot ce s-a întâmplat...

– Știu, știu.

Ben mă trăsesese într-o îmbrățișare, cu capul la pieptul lui. Ceea ce de obicei era o alinare, dar atunci părea că încerca să mă facă să tac.

– Uite, chiar te iubesc, Mer, șoptise, lăsându-mă să mă sprijin de el și să plâng.

Îi auzeam doar bătaile inimii, majoritatea cuvintelor părându-mi străine și făcându-mă să plâng și mai tare. Doar ultima parte fusese cea care îmi dăduse putere să stau în picioare.

– Voi veni totuși la nuntă, spusese el. Dacă vrei.

– Ce? Făcusem un pas înapoi, tremurând în aerul rece al nopții. Ca partenerul meu?

– Da. Întinsese mâna și o pusese pe umărul meu. Asta nu schimbă nimic. Schițase un zâmbet și spusese replica aceea cu iz de modă veche pe care știa că o adoram: Ești în continuare fata mea preferată cu care să merg la braț.

Acum nu-mi mai amintesc ce i-am răspuns, dar cu siguranță totul se terminase cu mine fugind în pantofii cu platformă înaltă. Și, da, recunosc că am fost oprită de poliție în drum spre casă. Pentru depășirea vitezei? Sau pentru că virasem aiurea? Abia reușisem să vorbesc printre lacrimi, așa că ofițerul Woodley mă lăsase să plec cu un avertisment (și venise cu mașina în urma mea până când am ajuns acasă).

Un semnal sonor s-a auzit prin interfonul feribotului. „E timpul să plec“, mi-am spus, dar am simțit altă vibrație în mână, al treilea mesaj de la Ben: „Mer, chiar aș fi venit cu tine săptămâna asta“.

Fără să mai stau să mă mai gândesc, m-am aprins de furie și am format numărul lui.

A răspuns imediat.

– Hei...

– Eu nu am vrut să vii! m-am răstit la el, pe punctul de a plânge. Am vrut ca iubitul meu – *iubitul* meu – să vină, nu rahatul de fost iubit!

Liniște.

Ben a oftat.

– Mer...

I-am închis telefonul în nas și mi-am șters lacrimile, simțind nevoia să ies din mașină și să mă duc la aer curat. Semnalul sonor al feribotului se auzea în timp ce mă întindeam spre mânerul portierei, dar acum cala imensă a vasului era complet plină, iar

mașinile erau atât de aproape unele de altele, încât era imposibil să deschid portiera fără să o lovesc de mașina de lângă mine. Prin trapă, mi-am dat eu seama. Încă era deschisă; am încercat să nu mă gândesc la câți oameni mă auziseră strigând la Ben. Fața îmi era umflată de plâns, așa că mi-am căutat în rucsac ochelarii de soare și mi i-am pus la ochi, apoi mi-am pus pe cap una dintre șepcile de baseball ale tatălui meu și m-am strecurat ca să ies din camionetă. Am zâmbit ușurată.

„Nici o problemă!“

Apoi a venit dezastrul.

În loc să sar pe podea, m-am agățat de una dintre barele portbagajului de pe acoperiș, dar nu am verificat de două ori culoarul îngust dintre mașini pentru a mă asigura că era liber. M-am aruncat în jos ca în junglă, iar undele de șoc m-au străbătut când piciorul meu s-a ciocnit de ceva.

Și prin *ceva* mă refeream la *cineva*.

– Oh, hei! a spus tipul, luat prin surprindere.

I s-au încovoiat umerii și l-am privit cum și-a apăsât o mână în locul unde îl lovisem cu piciorul. Îl lovisem în față, undeva lângă nas.

– Au!

– Îmi pare rău! am spus eu pe nerăsuflăte. Îmi pare atât de rău! Îmi pare foarte-foarte rău!

– Nu, a spus el. Este... Ăăă, sunt bine.

Dar înainte de a putea să se îndrepte și să se uite cum trebuia la persoana care îl agresase, am dispărut. Alergând în fugă spre scări și urcând în grabă câte două trepte spre puntea superioară.

Mama și-a pus brațul în jurul meu când insula a apărut la orizont. Era cu adevărat o zi frumoasă, nu era nici un nor pe cer. Nici ceața nu înconjura farul din East Chop sau bărcile care se legănau în portul din Vineyard Haven.

– Ce primire încântătoare! a remarcat tata și, dintr-odată, mi-au dat lacrimile, gândindu-mă la Claire.

LIBRIS

We know
books

Jumătate din mine era atât de fericită că revenisem, dar cealaltă jumătate dorea ca feribotul să se întoarcă și să mă ducă acasă. Nu mă simțeam bine să fiu în Vineyard fără sora mea. Ei îi plăcu-se atât de mult acest loc. „A trecut prea mult timp“, spusese tata la prânz, dar acum nu mă puteam abține să nu mă întreb: „A trecut oare destul de mult timp?“

– Aș vrea atât de mult să o avem pe Claire alături de noi! i-am șoptit mamei mele.

– Ea este alături de noi, mi-a murmurat mama, strângându-mi umerii cu căldură. Apoi a făcut un gest spre cer. Ea face soarele să strălucească!

– Pentru Sarah, am spus eu.

– Nu, a răspuns ea, clătinând din cap. Pentru toată lumea.

CAPITOLUL 2

Verișoara mea avea să fie în curând mireasă. Sarah Jane Fox și Michael Phillippe Dupré aveau să se căsătorească sâmbătă, 16 iulie, la ora 16.00, la biserica Sfântul Andrei din Edgartown. Cina și dansul urmau să aibă loc la ferma Paqua.

Ferma Paqua sau Ferma, așa cum o numeam noi, aparținea familiei Fox încă dinainte de Primul Război Mondial. Nu mai era o fermă propriu-zisă, ci un teren de 240 de hectare între Edgartown și Tisbury, cu un kilometru și jumătate de plajă privată. Timp de ore întregi, ne lăsam sălțați de valurile oceanului și apoi pluteam fericiți pe faimoasele lacuri și iazuri din Vineyard. Preferatul meu și al lui Claire fusese întotdeauna cel mai izolat, iazul Paqua.

L-am strâns în brațe pe Loki, care se zbătea, în timp ce tata urca accelerând pe drumul de cinci kilometri de pământ nisipos din Paqua, lăsând praf în urma noastră.

- Tată, mai încet! i-am spus de pe bancheta din spate, dar el era prea ocupat să râdă.

Limita neoficială de viteză a drumului era de 40 de kilometri pe oră, dar tuturor le plăcea să încalce această regulă.

„Noi făceam curse pe vremuri“, spunea uneori unchiul Brad, bătându-l pe tata pe umăr. „Ah, cum mai *zburam!*“

ERDIS

We know

Înainte era distractiv să încalci regulile. Dar acum mi se făcea rău de la stomac și m-am aplecat în față să văd vitezometrul: puțin sub 80 de kilometri pe oră.

– Te rog, tată! am repetat, de data asta cu voce stridentă. Inima îmi bătea cu putere. Încetinește!

Mama a pus o mână pe brațul tatălui meu.

– Tom, a spus ea încet.

Mi s-a liniștit stomacul când el a încetinit, vitezometrul scăzând imediat la 30. Curând am ajuns la bifurcație, unde un semn lung din lemn stătea neclintit an de an. Avea în sfârșit o vopsea albă proaspătă – în mod cert opera mătușii Christine – și arăta direcția spre fiecare casă de vară. Opt dintre ele erau împrăștiate în toată ferma, nefiind două la fel. Unele erau mai mari, altele mai mici, toate rustice, cu nume și aspect diferit. Cei mai mulți dintre invitații la nuntă stăteau acolo, așa că știam că fiecare casă avea să fie plină, poate chiar mai mult, deoarece unchiul Brad îi spusese tatălui meu despre unii oameni care își instalaseră corturi.

Tata a virat la stânga, iar câteva minute mai târziu, roțile Raptorului au intrat pe aleea cu pietriș a casei numite Annex. De fapt, pe locul de parcare. Restul caselor aveau alei de acces, dar Annex avea doar un loc de parcare. Era o căsuță cu un singur etaj, pereți de cedru și acoperiș înclinat și era considerată a noastră ori de câte ori ne aflam în Vineyard. De obicei, o închiriam pentru trei săptămâni, iar în restul verii era frecventată de o serie de membri ai familiei extinse și de prieteni. Două scaune Adirondack verzi erau așezate pe terasa mică, cu vedere la câmpul larg și verde, presărat cu flori galbene. Iarba înaltă și tușișurile se legănau în bătaia vântului, iar în depărtare se auzea oceanul invadând plaja.

„Suntem aici“, m-am gândit, dorindu-mi brusc să încep să dansez. „Suntem aici, suntem aici, suntem aici!“

După ușa glisantă se afla salonul. Un covor împletit acoperea podeaua de stejar uzată. Un fotoliu cu dungi verzi și albe se afla în fața micului televizor poziționat între cele două ferestre din față. Cărți peste cărți fuseseră înghesuite în ambele biblioteci, iar

fotografiile acopereau pereții din scândură, unele dintre ele fiind foarte vechi, alb-negru. Decenii și decenii de membri ai familiei Fox și de prieteni de-ai noștri.

Holul strâmt făcea legătura între bucătărie și camera părinților mei. Drept înaintea era camera mea și a lui Claire, camera cu paturi supraetajate, care era cam de mărimea unui dormitor de vapor. Noaptea la rând, Claire mă trezise din greșeală, rostogolindu-se și lovind cu piciorul în perete. „Îmi pare rău, Mer“, spunea ea cu vocea adormită.

Mi-am mușcat buza și am împins ușa dormitorului nostru pentru a vedea că nimic nu era mutat, că nimic nu se schimbase. Acolo era comoda de un albastru-deschis cu oglinda cu ramă din sticlă pictată, cu scoici lipite pe ea, împreună cu harta domeniului Paqua, pe care eu și sora mea o desenasem când fuseserăm mai mici. După atâtea jocuri și vânători de comori, noi două învățaserăm fiecare centimetru al fermei.

Lângă paturile suprapuse se afla o noptieră din răchită albă, asortată cu cuverturile albe. Claire se temea de înălțime, așa că dormea întotdeauna în patul de jos, iar eu în cel de sus. Scara se ruptese cu mult timp în urmă și nu fusese niciodată înlocuită, dar eu aveam un talent special de a mă cățăra pe o parte.

După ce mi-am despachetat hainele din geanta de voiaj și mi-am agățat rochia pregătită pentru nuntă, pusă la loc sigur într-un sac de haine, am auzit ușa casei deschizându-se și închizându-se.

– E cineva acasă?

Mama și tata erau afară, descărcând ultimele noastre lucruri din mașină, dar eu am răspuns cu un salut și am dat buzna în salon – doar ca să mă împiedic de covor odată ajunsă acolo. Inima mi s-a oprit când am văzut-o pe Claire stând acolo, zâmbindu-mi.

Dar nu, nu era Claire.

Pleoapele au început să mă usture când verișoara mea mi-a spus pe nume. Pentru că, în timp ce eu și Claire nu semănăm deloc, Sarah semăna izbitor cu ea. Atât de mult, încât s-ar fi putut crede că erau gemene. Același păr lung roșcat-castaniu